

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 416/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s. r. o., Ševčenkova 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Júlia Vestenická, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica č. k. 3 T 6/2021 z 10. júna 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Tost 33/2021 z 23. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. 3 T 6/2021 z 10. júna 2021 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Tost 33/2021 z 23. júna 2021. Žiada ďalej, aby boli uznesenia špecializovaného súdu a najvyššieho súdu zrušené, najvyššiemu súdu prikázané prepustiť sťažovateľa bezodkladne z väzby, priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur spoločne a nerozdielne od špecializovaného súdu a najvyššieho súdu do dvoch mesiacov od právoplatnosti, ako aj náhradu trov konania vo výške 384,08 eur spoločne a nerozdielne od špecializovaného súdu a najvyššieho súdu k rukám právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti. Napokon sa domáha prednostného prerokovania ústavnej sťažnosti v zmysle § 54 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledovný skutkový stav veci:
3. Uznesením vyšetrovateľa z 24. novembra 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) v spojení s ustanovením § 138 písm. i) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) (čiastočne v štádiu pokusu v zmysle § 14 ods. 1) Trestného zákona.
4. Na základe návrhu prokurátora z 26. novembra 2020 na väzobné stíhanie sťažovateľa sudca pre prípravné konanie (neuvádza sa bližšie, ktorý, pozn.) toho istého dňa návrhu vyhovel a o väzbe rozhodol s tým, že dôvody väzby ustálil podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Od tohto momentu sa už všeobecné súdy otázkou väzby sťažovateľa nezaoberali.
5. Dňa 19. mája 2021 (správne má byť asi 1. mája 2021, pozn.) sťažovateľ prostredníctvom obhajkyne podal žiadosť o prepustenie z väzby.
6. Prokurátor 17. mája 2021 podal na sťažovateľa (ako aj ďalšie dve osoby) obžalobu.
7. Uznesením špecializovaného súdu č. k. 13 T 6/2021 z 10. júna 2021 bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá. Zároveň podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom väzba sťažovateľa sa nenahradila dohľadom probačného a mediačného úradníka.
8. Podľa konštatovania špecializovaného súdu prokurátor podal 17. mája 2021 obžalobu na sťažovateľa, [REDAKOVANÉ] pre pokračovací obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) v spojení s ustanovením § 138 písm. i) Trestného zákona a iné na nasledovnom skutkovom základe:

«bod 1/

A/ obvinení ako organizovaná skupina, po vzájomnej dohode a naplánovaní si úloh, s ich určitou delbou medzi nimi, a to obvineným [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorý koordinoval, riadil, usmerňoval a vydával pokyny ďalším osobám v postupnosti smerom k obvinenému [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v Košiciach, trvale bytom [REDAKOVANÉ] (ktorého trestná vec je vedená v samostatnom trestnom konaní a o vine, ktorého doposiaľ právoplatne rozhodnuté nebolo) za účasti a súčinnosti obvineného [REDAKOVANÉ], najmenej od januára roku 2017 do 3. novembra 2017, s doposiaľ presne nestotožnenými kontaktmi na príslušníkov Finančnej správy SR, postupne absolvovali na viacerých miestach na území SR, najmä v Bratislave v obchodnom [REDAKOVANÉ], v kaviarni pri sídle spoločnosti P [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ([REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]), viacero osobných stretnutí a telefonických kontaktov, na ktorých opakovane prezentovali poškodenému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ] pod hrozbou jeho ďalšieho väzobného trestného stíhania, ako aj väzobného stíhania jeho rodinných príslušníkov, a ďalej pod hrozbou zaistenia majetku v miliónovej hodnote ním ovládaných spoločností zo strany finančnej správy, resp. pod hrozbou krátenia dotácií zo strany Pôdohospodárskej platobnej agentúry, že je nutné, aby poskytoval finančné prostriedky pôvodne v sume 575.000,- € na riešenie týchto problémov, pričom v tejto súvislosti obvinení prezentovali svoje známosti a kontakty na rôznych inštitúciách,

najmä obvinený [REDACTED] [REDACTED] na Finančnej správe SR, napokon poškodený [REDACTED] z obavy o seba, svoju rodinu a majetok na tieto platby pristúpil, pričom po dohode a uzročení medzi obvinenými, [REDACTED] za týmto účelom postupne zabezpečoval finančné prostriedky najmä v hotovosti z bankových účtov spoločnosti [REDACTED], so sídlom [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len [REDACTED], čísla účtov [REDACTED], ktorej jediným konateľom a spoločníkom bol v rozhodnom období [REDACTED], a ktorá slúžila okrem iného na vyplácanie požadovaných finančných prostriedkov obvineným na základe predchádzajúcej dohody medzi [REDACTED] a [REDACTED] s legendou odkúpenia, resp. postúpenia pohľadávok spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len [REDACTED]), ktorej bol tohto času [REDACTED] predsedom predstavenstva, voči spoločnostiam: M [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len [REDACTED]) a [REDACTED] [REDACTED] sídlom [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len [REDACTED] na spoločnosť STIMULUS [REDACTED] pričom v dôsledku tohto postúpenia pohľadávok spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] previedli v období od 20.01.2017 do 03.11.2017 na bankový účet [REDACTED] peňažné prostriedky v clekovej výške 1.750.000 eur, pričom z týchto finančných prostriedkov následne postupne [REDACTED] vybral v hotovosti rôzne sumy, ktoré potom osobne odovzdával obvinenému [REDACTED], ktorý mal peniaze prerozdeliť ďalším obvineným, a to okrem iného najmä tak, že obvinený [REDACTED] si vyžiadal od [REDACTED], prostredníctvom [REDACTED]:

- sumu vo výške 150.000,- € s tvrdením, že táto suma má ísť na daňový úrad a Kriminálny úrad finančnej správy na vybavovanie, túto sumu vo výške 150.000,- € po jej odsúhlasení [REDACTED] vybral [REDACTED] postupne z účtu spoločnosti [REDACTED] a v hotovosti ju zrejme v mesiaci máj až jún 2017 odovzdal na benzínovom čerpadle OMV v Ružomberku,

- sumu vo výške 100.000,- € s tvrdením, že existujú kontrolované dodávky tovarov spoločností, ktoré ovláda [REDACTED], z Poľska a do Poľska, pričom tieto peniaze sú potrebné pre INTERPOL na vybavenie, ktorý tieto dodávky kontroluje, preto po predchádzajúcom súhlase od [REDACTED], [REDACTED] finančné prostriedky vo výške 100.000,- € postupne vybral z účtu spoločnosti [REDACTED] a odovzdal ich v hotovosti obvinenému [REDACTED] zrejme v mesiaci jún roku 2017 na benzínovom čerpadle OMV v Ružomberku,

- sumu vo výške 250.000,- € s tvrdením, že táto suma je určená pre Pôdohospodársku platobnú agentúru na vybavovanie, čo rieši obvinený [REDACTED] [REDACTED], túto sumu následne po odsúhlasení [REDACTED] vybral [REDACTED] z účtu spoločnosti [REDACTED] a odovzdal ju zrejme v mesiaci august 2017 v hotovosti obvinenému [REDACTED] na benzínovom čerpadle, na diaľnici medzi Košicami a Prešovom, čím týmto konaním spôsobili obvinení poškodenému [REDACTED] majetkovú škodu minimálne vo výške 500.000 €,

B) pričom vyššie uvedené platby, okrem iného spolu vo výške 500.000,- €, ktoré mali pôvod v daňovej trestnej činnosti, ktoré boli prevedené v roku 2017 v nadväznosti na vyššie popísaný obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona tým spôsobom,

ako to naplánovali obvinení, že spoločnosť [REDACTED] postúpila svoje pohľadávky voči svojim obchodným partnerom, a to spoločnostiam:

- [REDACTED], ktorá realizovala platby z bankového účtu [REDACTED]
- [REDACTED], ktorá realizovala platby z bankového účtu [REDACTED]

na spoločnosť [REDACTED] [REDACTED], pričom vyššie menované spoločnosti previedli v období od 20. januára 2017 do 3. novembra 2017 na bankový účet spol. [REDACTED] [REDACTED] peňažné prostriedky v celkovej výške 1.750.000,- € patriaci spol. [REDACTED] [REDACTED], avšak v skutočnosti medzi týmito obchodnými spoločnosťami neexistoval žiadny obchodno-právny vzťah, ktorý by deklaroval reálnosť obchodného styku a uvedený mechanizmus platieb slúžil iba na zakrytie pôvodu finančnej čiastky okrem iného aj vo výške 500.000,- €, aby táto navonok vyzerala ako legálna platba v rámci obchodného styku a [REDACTED] následne uvedené finančné prostriedky postupne v rôznych sumách vybratých v hotovosti z účtu spoločnosti [REDACTED] odovzdal obvinenému [REDACTED], ktorí ich mal ďalej deliť aj medzi ostatných obvinených, hoci bolo zrejme, že tieto peňažné prostriedky majú pôvod v trestnej činnosti,

bod 2/

obvinení [REDACTED] obvinení [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] (ktorého vec je vedená v samostatnom trestnom konaní a o vine, ktorého doposiaľ právoplatne rozhodnuté nebolo), ako organizovaná skupina, po vzájomnej dohode a napláňovaní si úloh, s ich určitou del'bou medzi nimi a to obvineným [REDACTED] [REDACTED], ktorý priamo koordinoval, riadil, usmerňoval a vydával pokyny ďalším osobám v postupnosti smerom k obvinenému [REDACTED] a [REDACTED], pokračovali vo vydieraní poškodeného [REDACTED], pričom obvinený [REDACTED] spolu s [REDACTED] [REDACTED], s vedomosťou a uzročením ostatných obvinených, dňa 8. decembra 2017 v sídle obchodnej spoločnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], v rámci osobného rozhovoru, ako aj v rámci následných telefonických rozhovorov, uviedli poškodenému [REDACTED] [REDACTED], že Kriminálny úrad finančnej správy SR má zase na neho niečo, pričom ho nútili, aby im do týždňa uhradil sumu vo výške 600.000,- € pod hrozbou, že ak túto finančnú čiastku nezaplatí, tak Kriminálny úrad finančnej správy odovzdá svoje operatívne a iné zistenia Národnej kriminálnej agentúre prezídia Policajného zboru SR, čo bude následne považované za pokračovací trestný čin a preto bude jemu, ako aj jeho rodinným príslušníkom rozšírené vznesenie obvinenia, nakoľko už v tejto dobe bol spolu s ďalšími osobami, medzi ktorými boli jeho manželka [REDACTED] a jeho švagor [REDACTED], za takýto trestný čin obvinení, čo bude mať za následok dôvodnosť jeho vzatia do väzby, ako aj dôvodnosť vzatia do väzby jeho rodinných príslušníkov, na čo poškodený [REDACTED] pod hrozbou trestného stíhania voči svojej osobe, ako aj trestného stíhania jeho rodinných príslušníkov a ich prípadného väzobného trestného stíhania, pritom obvinený [REDACTED] vystupoval v dobe od 29. mája 2017, na základe plnej moci ako obhajca v tej dobe už obvineného [REDACTED] v trestnej veci vedenej na Národnej kriminálnej agentúre pod číslom ČVS: PPZ-378/NKA-FP-VY-2015, vo veci zločinu skrátenej dane a poisťného v zmysle ustanovenia § 276 Trestného zákona a iné, o čom mali vedomosť aj ostatní obvinení ako aj [REDACTED], preto sa následne opakovane vyhrážali poškodenému ďalším trestným stíhaním, ako aj väzobným stíhaním, a preto [REDACTED]

z tohto dôvodu najprv súhlasil so zaplatením predmetnej finančnej čiastky, ale neskôr odmietol zaplatiť požadovanú sumu,

bod 3/

obvinenému [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] dohodol na jeho žiadosť, v presne nezistenom čase v období jesene roku 2017, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom Bratislava – [REDAKOVANÉ] ktorý bol v tej dobe zamestnancom Kriminálneho úradu finančnej správy, stretnutie s [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], okres Nitra, v tej dobe zastavujúceho funkciu riaditeľa Kriminálneho úradu finančnej správy, ktoré sa následne uskutočnilo vo vyššie uvedenom období, zrejme dňa 17. októbra 2021, v reštaurácii [REDAKOVANÉ] v Bratislave na [REDAKOVANÉ] kde počas ich osobného stretnutia obvinený PaedDr. [REDAKOVANÉ] ponúkol úplatok [REDAKOVANÉ] vo výške 200.000,- € až 300.000,- € za to, aby v rámci svojej funkcie, vyplývajúcej mu v tej dobe z toho času platného a účinného zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov, vyriešil situáciu v prospech [REDAKOVANÉ], a to konkrétne jeho obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], pod ktorú spadali aj iné „dcérske“ spoločnosti, a to minimálne spoločnosti [REDAKOVANÉ] ktoré osobne nepriamo riadil [REDAKOVANÉ], obvinený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v tejto veci žiadal od [REDAKOVANÉ], aby vydané predbežné opatrenie na zaistenie majetku spoločností ovládaných [REDAKOVANÉ] zrušil, čo by malo za následok možnosť vyplatenia niektorých nadmerných odpočtov DPH spoločnostiam ovládaných [REDAKOVANÉ] z ďalších zdaňovacích období, ktoré neboli doposiaľ súčasťou daňovej kontroly, pričom k odovzdaniu úplatku nedošlo z dôvodu, že vec bola podľa vyjadrenia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] predneseného obvinenému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], nerealizovateľná.»

9. Podľa názoru špecializovaného súdu vo veci neboli zistené nedôvodné prietahy. Vyšetrovacie úkony boli vykonávané priebežne a plynule.

10. Trestné stíhanie je vedené dôvodne, čo vyplýva z výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ako aj z analýzy listinných dôkazov tvoriacich súčasť trestného spisu. Doteraz zabezpečené dôkazy odôvodňujú záver, že naďalej existuje podozrenie zo spáchania skutkov kladených sťažovateľovi za vinu, že tieto skutky majú znaky jednotlivých trestných činov a že ich spáchal sťažovateľ. Tieto závery sa opierajú najmä o skutočnosť, že vo veci došlo k presunu od prípravného konania do súdneho konania po podaní obžaloby a od momentu vzatia sťažovateľa do väzby v prípravnom konaní sa dôvodnosť trvania väzby žiadnym (pre sťažovateľa priaznivým) spôsobom nezmenila. Zo spisu je zistiteľné, že naďalej existuje pravdepodobnosť protiprávneho konania popísaného v skutkovej vete obžaloby. Pritom nejde len o nejaké hmlisté konštatovania neodôvodnené konkrétnymi dôkazmi, ktoré by znamenali neodôvodnený zásah do osobnej slobody sťažovateľa. V opačnom prípade by totiž bolo úlohou prokurátora trestné stíhanie voči sťažovateľovi zastaviť.

11. Existencia dôvodu preventívnej väzby sťažovateľa podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je aj v tomto štádiu trestného konania daná. Sťažovateľ je trestne stíhaný pre trestné činy násilnej, majetkovej a korupčnej povahy a aj v tomto štádiu naďalej existuje dôvodná obava, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by v trestnej činnosti mohol pokračovať, resp. opakovať trestný čin, prípadne vykonať trestný čin, ktorým hrozil. Snahou

sťažovateľa bolo zabezpečiť si páchaním trestnej činnosti nemalé finančné prostriedky na zachovanie predchádzajúcej životnej úrovne. Trestná činnosť mala byť podľa obžaloby páchaná po dlhší čas a nemalo ísť len o ojedinelé konanie zo strany sťažovateľa. V prípade sťažovateľa bola podaná obžaloba pre dva skutky. Treba tiež zdôrazniť, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna obava, že obvinený bude konať tak, ako to predpokladá dôvod preventívnej väzby, ak do nej vzatý nebude. Zákon nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu preventívnej väzby.

12. Keďže sťažovateľ je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku je u neho možné nahradiť väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Žiadne výnimočné okolnosti prípadu však zistené neboli. Nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka sa javí ako nedostatočné pre splnenie podmienok účelu väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Navyše treba pripomenúť, že náhrada väzby nie je nárokom obvineného, ide len o možnosť, ku ktorej všeobecný súd môže pristúpiť.

13. Sťažovateľ podal proti uzneseniu špecializovaného súdu sťažnosť, keďže uznesenie považoval za nedôvodné, nezákonné, tendenčné, účelové a nelogické, a to aj napriek tomu, že bol vypustený dôvod kolúznej väzby. Špecializovaný súd otázku dôvodnosti pokračovacej väzby neriešil seriózne a evidentne sa ňou nezaoberal.

14. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Tost 33/2021 z 23. júna 2021 boli sťažnosti prokurátora, sťažovateľa a ďalšieho obvineného [REDAKOVANÉ] podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnuté. Uznesenie najvyššieho súdu bolo obhajkyňi sťažovateľa doručené (podľa pripojenej kópie doručanky) 22. júla 2021.

15. Podľa názoru najvyššieho súdu vo vzťahu k dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa možno uviesť, že v danom štádiu nedošlo k takým významným zmenám, ktoré by ďalšie vedenie trestného stíhania spochybnili. Naopak, došlo k podaniu obžaloby. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na rozpory vo výpovediach svedkov, treba uviesť, že v rámci rozhodovania o väzbe sa nevykonáva dokazovanie v rozsahu ako na hlavnom pojednávaní. Preto ak obvinený namieta rozpory vo výpovediach svedkov, je jeho procesným právom namietať to na hlavnom pojednávaní. V rámci sťažnosti však neboli uvedené žiadne také konkrétne skutočnosti, ktoré by v danom štádiu konania zásadným spôsobom spochybňovali dôvodnosť trestného stíhania do tej miery, aby bolo možné konštatovať, že táto materiálna podmienka ďalšieho trvania väzby splnená nie je.

16. Neobstojí ani námietka sťažovateľa o nesprávnej právnej kvalifikácii, resp. o nadkvalifikácii skutkov, pretože táto zodpovedá zneniu skutkovej vety uvedenej v obžalobe. To, samozrejme, neznamená, že v priebehu ďalšieho konania v závislosti od vykonaného dokazovania sa nemôže upravovať. Preto u sťažovateľa i naďalej pretrváva dôvodné podozrenie, že sa mal podieľať na spáchaní skutkov, pre ktoré je trestne stíhaný.

17. Vo vzťahu k dôvodom väzby treba konštatovať, že špecializovaný súd dôvod kolúznej väzby vypustil (práve proti tomu smeruje sťažnosť podaná prokurátorom). Vo vzťahu k dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku možno uviesť, že tento [na rozdiel od dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] ani v tomto štádiu konania nezoslabil do tej miery, že by bolo možné konštatovať jeho neexistenciu. Možno poukázať na dĺžku páchania trestnej činnosti, jej intenzitu a závažnosť, ako aj na to, že sa proti sťažovateľovi vedie aj ďalšie trestné

stíhanie, čo taktiež podporuje dôvodnosť podozrenia, že v prípade prepustenia z väzby by mohol pokračovať v trestnej činnosti.

18. Napokon, pokiaľ ide o možnosť nahradenia väzby, treba uviesť, že v tomto štádiu konania by nespĺnilo svoj účel. Trestné stíhanie sa vedie pre viac trestných činov (dva sú obzvlášť závažnými zločinmi, pri ktorých je možné nahradiť väzbu len za výnimočných okolností).

II.

Argumentácia sťažovateľa

19. Už samotný fakt, že špecializovaný súd doslovne „spojil“ rozhodovanie o väzbe sťažovateľa po podaní obžaloby s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, svedčí o tom, že špecializovaný súd sa reálne nezaoberal dôvodmi väzby. Pritom tak urobil po troch týždňoch od podania žiadosti, čím si zároveň „uľahčil“ svoj postup. Špecializovaný súd žiadnym relevantným a logickým spôsobom nevysvetlil, v čom má spočívať obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti. Argumentuje totiž existenciou konkrétnych skutočností odôvodňujúcich obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti bez toho, aby ich uviedol, pričom následne tento záver neguje tvrdením, podľa ktorého zákon nevyžaduje absolútnu istotu v otázke naplnenia dôvodu preventívnej väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Bolo povinnosťou špecializovaného súdu údajne existujúce skutočnosti odôvodňujúce obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti konkrétne uviesť. Hoci sťažovateľ právom očakával, že táto otázka bude zodpovedaná najvyšším súdom, nestalo sa tak.

20. Skutky kladené sťažovateľovi za vinu sú nielen zjavne nadkvalifikované, ale aj nesprávne kvalifikované, na čo sťažovateľ poukazoval už v prípravnom konaní. Bolo preto povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo reflektovať na všetky argumenty sťažovateľa. Sťažovateľ žiadal vysvetliť, ktoré jeho konkrétne konanie má napĺňať skutkovú podstatu trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) v spojení s ustanovením § 138 písm. i) spáchaného vo viacčinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) (čiastočne v štádiu pokusu) Trestného zákona.

21. Nebol vykonaný jediný dôkaz usvedčujúci sťažovateľa z naplnenia skutkovej podstaty trestného činu vydierania, a to v súvislosti s požiadavkou použitia násillia, hrozby násillia alebo inej ťažkej ujmy. Ani skutočnosť, že došlo k podaniu obžaloby, sama osebe a ani v priamej previazanosti s právnou kvalifikáciou nepostačuje pre ďalšie trvanie väzby.

22. Tak v prípravnom konaní, ako aj pred špecializovaným súdom a naposledy v sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu sťažovateľ jasne ozrejmil jednotlivé časové súvislosti viažuce sa na skutky kladené mu za vinu, ako aj vzťah k [REDAKOVANÉ] ako poškodenému a jeho rodinným príslušníkom. Vysvetlil aj podstatné skutočnosti týkajúce sa jeho predošlého výsluchu v roku 2018 k predmetnému konaniu. Hoci v danom čase bol v procesnom postavení svedka, od roku 2018 mal dostatok času konať protiprávne (a teda „pokračovať“ v domnelom páchaní trestnej činnosti).

23. V uznesení najvyššieho súdu otázka pokračovacej väzby sťažovateľa a uvedenie konkrétnych skutočností plne absentuje, i keď najvyšší súd odkazuje na dokazovanie, ktoré sa bude vykonávať

na hlavnom pojednávaní. Na ťarchu sťažovateľa vo vzťahu k väzobnému dôvodu bol pripísaný výkon advokácie, ktorým by si mal zabezpečovať finančné prostriedky, a teda pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Ide nielen o komickú konštatáciu, ale o konštatáciu priam absurdnú a tragikomickú. Výkon advokácie predstavuje zárobkovú činnosť, pričom ide o legálnu činnosť upravenú zákonom. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nemôže byť hodnotená ako dôvod na obhájenie pokračovania väzby.

24. Hoci najvyšší súd tvrdí, že väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezoslabil, neuvádza zároveň, v čom má tento dôvod spočívať. Dĺžka páchania trestnej činnosti, na ktorú najvyšší súd poukazuje, evidentne nesúvisí s konaním sťažovateľa, keďže časové súvislosti v prípravnom konaní neboli dokazované a nevyplýva to ani zo skutkovej vety obžaloby.

25. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov vo vzťahu k sťažovateľovi je povrchné, formálne, všeobecné, nedostatočné a ústavne nezlučiteľné. Neobsahuje žiadne konkrétne skutočnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

26. Na prerokovanie tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru smeruje proti uzneseniu špecializovaného súdu č. k. 13 T 6/2021 z 10. júna 2021, nie je daná právomoc ústavného súdu.

27. Vzhľadom na čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

28. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

29. Proti uzneseniu špecializovaného súdu č. k. 13 T 6/2021 z 10. júna 2021 bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal najvyšší súd v rámci opravného konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľ možnosť podania riadneho opravného prostriedku aj využil.

30. Ústavnú sťažnosť vo zvyšnej časti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

31. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

32. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

33. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že špecializovaný súd „spojil“ rozhodovanie o väzbe po podaní obžaloby s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a urobil tak po troch týždňoch od podania žiadosti sťažovateľa, čím si zároveň uľahčil svoj postup (pozri bod 19 prvé dve vety).

34. Ústavnému súdu nie je zrejmé, kam presne sťažovateľ touto námietkou mieri. Samotná skutočnosť, že špecializovaný súd rozhodol o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby, ako aj o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby podanej tri týždne predtým, uno actu sama osebe je v plnom súlade so zákonom. Určitý význam by mohlo mať tvrdenie poukazujúce na relatívne dlhý čas, ktorý uplynul od podania žiadosti o prepustenie z väzby do rozhodnutia špecializovaného súdu o nej (tvrdené asi tri týždne), avšak prietahy v konaní a rozhodovaní o väzbe predmetom ústavnej sťažnosti nie sú. Za tohto stavu uľahčenie postupu špecializovaného súdu (ktorým sťažovateľ zrejme má na mysli rozhodovanie uno actu) je z ústavnoprávneho hľadiska celkom irelevantné.

35. Podľa názoru sťažovateľa špecializovaný súd žiadnym relevantným a logickým spôsobom nevysvetlil, v čom má spočívať obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, keďže neuvádza konkrétne skutočnosti odôvodňujúce túto obavu. Navyše, tento vlastný záver neguje tvrdením, podľa ktorého sa nevyžaduje absolútna istota v otázke naplnenia dôvodu väzby, keďže postačuje dôvodné podozrenie. Najvyšší súd v rozpore s očakávaním sťažovateľa túto otázku nezodpovedal (pozri bod 19 tretia až šiesta veta).

36. Podľa záverov špecializovaného súdu existencia dôvodu preventívnej väzby sťažovateľa podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je daná, keďže sťažovateľ je stíhaný pre trestné činy násilnej, majetkovej a korupčnej povahy. Snahou sťažovateľa bolo totiž zabezpečiť si páchaním trestnej činnosti nemalé finančné prostriedky na zachovanie predchádzajúcej životnej úrovne. Obžaloba na neho bola podaná pre dva skutky. Treba tiež zdôrazniť, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna obava, že obvinený bude konať tak, ako to tento väzobný dôvod predpokladá (ak by do väzby vzatý nebol). Nevyžaduje sa absolútna istota o naplnení dôvodu preventívnej väzby (pozri bod 11).

37. Najvyšší súd je toho názoru, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ani v tomto štádiu konania nezoslabil do tej miery, že by bolo možné konštatovať

jeho neexistenciu. Treba pritom poukázať aj na to, že proti sťažovateľovi sa vedie aj ďalšie trestné stíhanie, čo taktiež podporuje dôvodnosť podozrenia, že v prípade prepustenia z väzby by mohol v trestnej činnosti pokračovať (pozri bod 17).

38. Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať zjavnú neopodstatnenosť uplatnenej námietky. Ako to vyplýva z už uvedeného, všeobecné súdy poukázali na tie konkrétne skutkové okolnosti, ktoré podľa ich názoru trvanie dôvodu preventívnej väzby naďalej opodstatňujú. Nemožno sa stotožniť s názorom sťažovateľa, podľa ktorého si špecializovaný súd vlastne protirečí, keď na jednej strane dospieva k záveru o existencii obavy z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, kým na druhej strane poukazuje na to, že sa nevyžaduje absolútna istota v otázke naplnenia dôvodu väzby. Argumentáciu špecializovaného súdu treba totiž chápať tak, že postačuje určitá kvalifikovaná miera obavy z pokračovania v trestnej činnosti bez toho, aby bol takýto záver postavený na úplnej istote.

39. Sťažovateľ tvrdí, že skutky kladené mu za vinu sú nielen zjavne nadkvalifikované, ale aj nesprávne kvalifikované, na čo poukazoval už v prípravnom konaní a žiadal vysvetliť, ktoré jeho konkrétne konanie má napĺňať jednotlivé skutkové podstaty trestných činov, za ktoré je stíhaný (pozri bod 20).

40. Z uznesenia špecializovaného súdu vyplýva, aké skutky, ktorých sa mal sťažovateľ podľa obžaloby dopustiť, sú považované za trestné činy označené v obžalobe (pozri odsek 1 a 2 v bode 8).

41. Najvyšší súd považuje právnu kvalifikáciu za zodpovedajúcu zneniu skutkovej vety uvedenej v obžalobe, čo, samozrejme, neznamená, že v priebehu ďalšieho konania v závislosti od vykonaného dokazovania sa nemôže upravovať (pozri bod 16).

42. Ústavný súd konštatuje, že hoci sťažovateľ namieta zjavné nadkvalifikovanie, resp. nesprávne kvalifikovanie skutkov, za ktoré je stíhaný, nijako konkrétnejšie neuvádza, v akom smere vidí tieto pochybenia. Odkazuje iba na to, že na nadkvalifikovanie, resp. na nesprávne kvalifikovanie skutkov poukazoval už v prípravnom konaní, avšak ani v tejto súvislosti konkrétne neuvádza, kedy a čo presne mal v uvedenom ohľade namietat'.

43. Preto možno dôjsť k záveru, že nekonkrétnosť argumentácie sťažovateľa znemožňuje ústavnému súdu bližšie sa touto námietkou vecne zaoberať.

44. Sťažovateľ je ďalej presvedčený, že nebol vykonaný jediný dôkaz usvedčujúci ho z naplnenia skutkovej podstaty trestného činu vydierania, a to v súvislosti s požiadavkou použitia násillia, hrozby násillia alebo inej ťažkej ujmy. Samotná skutočnosť, že došlo k podaniu obžaloby, pre ďalšie trvanie väzby nepostačuje (pozri bod 21).

45. Špecializovaný súd dospieva z výpovedí svedkov ■■■■■■■■■■, ako aj z analýzy listinných dôkazov k záveru o dôvodnosti trestného stíhania, resp. o pretrvávajúcej existencii podozrenia zo spáchania skutkov kladených sťažovateľovi za vinu, ako aj z toho, že tieto skutky majú znaky jednotlivých trestných činov a že ich spáchal sťažovateľ. Tieto závery sa opierajú najmä o to, že došlo k podaniu obžaloby, pričom od momentu vzatia sťažovateľa do väzby sa dôvodnosť trvania väzby žiadnym (pre sťažovateľa priaznivým) spôsobom nezmenila. V opačnom prípade by totiž bolo úlohou prokurátora trestné stíhanie zastaviť (pozri bod 10).

46. Najvyšší súd poukazuje na to, že v danom štádiu nedošlo k takým významným zmenám, ktoré by ďalšie vedenie trestného stíhania spochybnili. Práve naopak, došlo k podaniu obžaloby. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na rozpory vo výpovediach svedkov, treba uviesť, že pri rozhodovaní o väzbe sa nevykonáva dokazovanie v rozsahu ako na hlavnom pojednávaní. Sťažovateľ bude môcť rozpory vo výpovediach svedkov namietat' na hlavnom pojednávaní. V sťažnosti neboli uvedené žiadne také konkrétne skutočnosti, ktoré by zásadne spochybňovali dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa do tej miery, aby bolo možné konštatovať, že namietaná materiálna podmienka ďalšieho trvania väzby nie je splnená (pozri bod 15).

47. Ústavný súd poukazuje na argumentáciu špecializovaného súdu uvádzajúceho dôkazy, z ktorých naplnenie skutkových podstát žalovaných trestných činov má vyplývať. Sťažovateľ s touto argumentáciou nijako konkrétne nepolemizuje, pretože iba vo všeobecnej rovine tvrdí, že žiaden z vykonaných dôkazov naplnenie skutkovej podstaty trestného činu vydierania nepotvrďuje.

48. Určitú váhu možno pripísať názoru sťažovateľa, podľa ktorého samotná okolnosť, že vo veci došlo k podaniu obžaloby (nie teda k zastaveniu trestného stíhania po skončení vyšetrovania) bez ďalšieho neznamena, že to postačuje pre pokračujúce trvanie väzby. Možno prisvedčiť sťažovateľovi, že právny názor prokurátora, podľa ktorého dôkazy zhromaždené v prípravnom konaní vytvárajú kvalifikovanú (zvýšenú) mieru podozrenia potrebnú pre podanie obžaloby, nemusí byť bez ďalšieho záväzný pre všeobecný súd pri rozhodovaní o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby, pretože dôvodnosť ďalšieho vedenia trestného stíhania v danom štádiu konania je všeobecný súd rozhodujúci o väzbe povinný skúmať v rámci vlastnej nezávislej rozhodovacej právomoci, pričom je oprávnený dôjsť k odlišnému záveru o existencii potrebnej miery podozrenia zo spáchania trestnej činnosti ako jednej z materiálnych podmienok ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, naplnenie materiálnej podmienky ďalšieho trvania väzby v podobe existencie dôvodného podozrenia zo spáchania trestnej činnosti obvineným nemožno bez ďalšieho vyvodzovať iba zo samotnej skutočnosti, že trestná vec sa dostala do vyššieho štádia, keď po skončení vyšetrovania došlo k podaniu obžaloby.

49. V závere treba v danej súvislosti konštatovať, že z konkrétnych okolností, na ktoré všeobecné súdy poukázali, možno vyvodit', že svoju prieskumnú právomoc týkajúcu sa materiálnej podmienky väzby splnili, keďže skutočnosť, že vo veci došlo k podaniu obžaloby, považovali iba za jeden z dôvodov, z ktorých danosť materiálnej podmienky vyvodili.

50. Sťažovateľ už v prípravnom konaní a naposledy v sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu ozrejmil jednotlivé časové súvislosti viažuce sa na skutky kladené mu za vinu, ako aj vzťah k [REDAKOVANÉ] a k jeho rodinným príslušníkom, pričom vysvetlil aj podstatné skutočnosti týkajúce sa jeho predošlého výsluchu v roku 2018, keď bol v procesnom postavení svedka a mal odvtedy dostatok času konať protiprávne, teda „pokračovať“ v domnelom páchaní trestnej činnosti (pozri bod 22).

51. Ústavný súd chápe túto námietku ako takú, ktorá v podstate smeruje proti existencii dôvodného podozrenia z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, keďže sťažovateľ poukazuje na to, že od roku 2018 (keď bol ešte v postavení svedka) mal dostatok času konať „protiprávne“ (teda „pokračovať“ v domnelom páchaní trestnej činnosti). Z tohto dôvodu opätovne poukazuje na závery, ktoré uviedol už v bode 38.

52. Podľa názoru sťažovateľa v uznesení najvyššieho súdu absentujú konkrétne skutočnosti týkajúce sa otázky pokračovacej väzby a skutočností, ktoré ju odôvodňujú, i keď najvyšší súd odkazuje na dokazovanie, ktoré sa bude vykonávať na hlavnom pojednávaní. Pritom na ťarchu sťažovateľa vo vzťahu k väzobnému dôvodu sa pripisuje výkon advokácie, čo je absurdné a tragikomické. Zároveň, hoci tvrdí, že väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezoslabil, neuvádza, v čom má tento dôvod spočívať. Pritom dĺžka páchania trestnej činnosti, na ktorú v tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje, evidentne s konaním sťažovateľa nesúvisí, keďže tieto časové súvislosti neboli dokazované a nevyplývajú ani zo skutkovej vety obžaloby. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je povrchné, formálne, všeobecné, nedostatočné, ústavne nezlučiteľné a neobsahujúce žiadne konkrétne skutočnosti (pozri body 23 až 25).

53. Podľa názoru ústavného súdu tieto námietky sťažovateľa vyjadrujú v podstate jeho nespokojnosť so spôsobom odôvodnenia uznesení všeobecných súdov. V konkrétnych súvislostiach sa už ústavný súd týmito námietkami zaoberal a vysporiadal. Treba navyše poznamenať, že všeobecné súdy nehodnotia ako dôvod na obhájenie pokračovania väzby výkon advokácie ako legálnej zárobkovej činnosti (ako to tvrdí sťažovateľ), pretože za trestnú činnosť považujú v obžalobe tvrdené nelegálne aktivity sťažovateľa. Neobstojí ani námietka, podľa ktorej dĺžka páchania trestnej činnosti nesúvisí s konaním sťažovateľa a nevyplýva ani zo skutkovej vety obžaloby, v dôsledku čoho nemožno o túto skutočnosť opierať záver, podľa ktorého väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezoslabil. Zo skutkovej vety podanej obžaloby, a to z bodov 1 a 2 týkajúcich sa sťažovateľa (citovaných v bode 8) jasne vyplýva časové vymedzenie páchania trestnej činnosti v zmysle obžaloby (od januára do decembra 2017), ktoré nepochybne možno považovať za pomerne dlhé časové obdobie.

54. Namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru treba považovať za zjavne neopodstatnené aj z iného dôvodu.

55. Ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodovaniu o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby, resp. o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Týka sa teda konania o väzbe. Ustanovenia čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru sú *ratione materiae* spravidla súčasťou konania a rozhodovania vo veci samej. V prípade rozhodovania o väzbe práva vyplývajúce z tohto ustanovenia treba považovať za súčasť čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru. Možnosť porušenia týchto ustanovení ústavy a dohovoru v konaní o väzbe preto neprichádza do úvahy (III. ÚS 646/2017, II. ÚS 111/2018, II. ÚS 564/2018, II. ÚS 301/2020).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu